

SALY, GLEN
&
★ VILDE MAXI ★

HUNDEHYPNOSEN

Læs også næste bog:

MØRKEMAGEREN

Glæd dig til de næste bøger i serien.

SALLY, GLENN OG VILDE MAXI 1: HUNDEHYPNOSEN

Copyright © 2018 Kirsten Sonne Harild og Forlaget Alvilda, København

Omslag og illustrationer: Jan Solheim

Grafisk tilrettelæggelse: Flemmer Grafisk Design

Bogen er sat med Minion

Trykt 2018 hos Ednas Print i Slovenien

1. udgave, 1 oplag

ISBN: 978-87-7165-533-9

www.alvilda.dk

Kirsten Sonne Harild

**SALLY, GLENN
&
★ VILDE MAXI ★**

HUNDEHYPNOSEN

Illustreret af Jan Solheim

ALVILDA

En kongelig?

Efterårsstormen peb og rasede uden for den lille kostskole Gustenborg. Sally sad med sin tunge dyne under lyskæden i et hjørne af sin seng og lyttede til havet, der bragede mod klipperne for enden af den store, mørke park. Hun prøvede at huske sin sommerferie. Varmen, solen, sejlturene ... Men det var ikke nemt, når der var så frysende koldt i det højloftede, nordøstvendte værelse. Det var meget nemmere at tænke på den hundehvalp, hun drømte om.

En hundehvalp var lige det, hun manglede. En hundehvalp at lege med. En hundehvalp, der kunne varme hendes fødder. En hundehvalp, der kunne trøste hende, når hun følte sig alene. En hundehvalp, som hun hverken måtte få derhjemme eller på skolen.

Den skulle være blød og have lange ører. Og dybe, brune øjne. Den måtte være alle farver ... og den skulle hedde Betty ... Sally så ned på papiret, satte blyanten mellem tænderne og rystede for

tiende gang begge sine hænder hårdt og længe. Lige meget hjalp det. Hendes fingre var stive af kulde.

De gjorde det ikke nemmere at skrive om ferien ...

'Jeg var på besøg hos min mor og far i Florida hele sommeren, og jeg ...'

Hun sukke. Det var det eneste, hun havde nået at skrive, før fingrene strejkede.

Over sengen begyndte lyskæden at blinke. Og ovenpå kunne hun høre tunge bump. Det var ham der Glenn, der hoppede irriteret ned på gulvet fra sin seng. Det kunne kun betyde én ting: at der snart blev sort på kostskolen.

Det var ikke meget, Sally vidste om den nye dreng. Kun, at han altid var den første, der mærkede,

at strømmen ville gå. Han havde endnu ikke lært, at det var smartest at skrive på papir på Gustenborg. Han var så afhængig af sin computer. Men den var gammel og kunne ikke køre på batteri. Så meget vidste Sally om Glenn. Nå ja, hun vidste også, at han var en af de få forældreløse børn på Gustenborg. Og at det var hans tante og onkel i Norge, der var kommet med ham.

”Åh nej, ikke lyset igen,” sagde hun højt og stod ud af sengen og stak fødderne i sine sutsko. Hun måtte skynde sig at finde sin lommelygte, før det blev mørkt. Hun småløb hen til klædeskabet, stak hånden ind bag det og tog nøglen ned fra bagsiden, hvor den altid hang på et lille søm (man kunne aldrig være for grundig med sikkerheden på sådan en kostskole). Så låste hun øverste skuffe op i sit skrivebord og rodede rundt mellem de uåbnede breve fra hendes far og mor, mens hun snakkede videre for sig selv.

”Jamen så kunne I have lavet jeres lektier før,” vrængede hun og prøvede at efterligne deres dansk-lærer major Phillipsens tynde stemme. Hun vidste præcis, hvad han ville sige, når hun kom med undskyldningen om lyset i første time i morgen. ”I har haft to uger til opgaven.”

Ja, men i de to uger var lyset gået fem aftener.

Og det var jo heller ikke verdens letteste opgave, vel? Man skulle virkelig tænke over, hvad man kunne skrive, når alle dage i ferien havde lignet hinanden: mor og far i liggestol. Far i liggestol, mor i baren. Mor i liggestol, far på tennisbanen.

Hm ... Hvor var den lommelygte?

Hun søgte i den næste skuffe. Dér var billederne, smykkeæskan ... flere breve. Også dem, hun aldrig selv havde fået sendt til Florida.

Ingen lygte.

Puf, lød det. Og så blev det mørkt. Mørkt som i sort.

Der lød trin over gulvet.

Selvfølgelig! Nu vidste hun, hvor lygten var. Det var Glenn, der havde lånt den. Det var sket før. Glenn var mørkeræd. Hun famlede sig vej hen til døren, tog fat i det store messinghåndtag og gik ud på pigestegen. Der lød fnis og stemmer inde fra Rosas værelse. Selvfølgelig. De andre var samlet igen. De hyggede sig. Måske havde de tændt de forbudte stearinlys for at gøre de mørke timer rarere på Gustenborg. Men det hele var bare noget, Sally gættede. Hun havde aldrig været derinde med de andre piger på værelset. Hun var ikke så vant til det der med at have veninder. Hendes mor havde altid kaldt hende en enspænder.

Hun tænkte, at det nok var rigtigt. For hun havde stadig ikke nogen veninder, to år efter at hun som tiårig var kommet til Gustenborg.

Gustenborg. Det lidt uhyggelige navn passede meget godt til skolen, tænkte Sally, da hun skyndte sig videre. Lyset kom og gik. Ligesom stormene fra øst. Og der var aldrig nogen, der fiktede det for alvor. Det var det samme med de usynlige huller i murene i kælderen, hvor der altid sivede havvand ind. Man skulle ikke være mørkeræd eller være bange for havet, når man boede her. Det havde far og mor ikke sagt noget om, da de sendte hende hertil for lidt over et år siden. Det var bare noget, hun havde opdaget efterhånden.

Sally fulgte gelænderet op til anden sal, hvor drengene havde deres værelser. Hun kunne høre Køkken-Mona råbe til gangvagten nede fra den store hall. Hun var sikkert ikke blevet færdig med opvasken og manglede lys.

”Nå, men så må det hele bare stå til i morgen!”
ekkoede hendes skingre stemme op igennem trappe-
skakten.

Døren ind til Glenns værelse stod åben, og lyset fra lommelygten strømmede hende i møde helt henne fra trappen.

Ja, dér var den. Hun vidste det bare. Glenn havde kun gået på skolen siden i sommer, men han havde forfulgt hende lige siden. Én af hans første aftener, hvor han havde brug for lys til at pakke sine ting ud, havde hun været hjælpsom. Han havde nok set, hvor hun gemte nøglen til skuffen, for efter det havde han ofte taget hendes ting.

Det var bare ikke i orden ... Han fulgte også efter hende i frikvartererne. Klistrede sig til hende. Altid. Som om han troede, at det hjalp, hvis bare han fik fat i nogle af hendes ting. Sally syntes, det var så besværligt med sådan en som ham på slæb. Hun havde ikke brug for en lillebror.

Hun havde bare brug for en hundehvalp.

Hun mødte et par skygger på gangen. Det var nogle af de store drenge.

”Hva’ så, putte, er du mørkerød?” spurgte de og pjuskede hendes hår med tunge håndflader.

”Nej, jeg laver lektier, og *nogen* har taget min lygte,” vrissede hun og skyndte sig videre mod Glenns værelse.

”Det er MIN lygte, Glenn,” sagde hun forpustet og satte hånden på hans dørkarm. Hun prøvede at se ud som sin mor, når hun var bestemt. ”Og jeg skal bruge den nu.”

Glenn drejede keglen og lyste direkte i hendes ansigt.

”DIN lygte?” Han prøvede at se barsk ud. Det gik ikke så godt.

”Ja, MIN lygte.”

”Og hvad skal JEG så bruge, om jeg må spørge?” Han drejede keglen mod sig selv og lyste sit ansigt op nedefra, så hans næse og øjne lavede lange, dybe skygger.

Hans hår rejste sig over hans hoved som en sort skyggebørste.

Lille, irriterende Glenn.

”Du har vel et eller andet lyssværd under sengen?” sagde Sally og trådte ind i hans værelse.

Hun rynkede på næsen. Der lugtede af sure sokker på alle drengenes værelser. Hun vænede sig aldrig til det. På pigegangen duftede der af deodoranter og cremer. På drengenes af sure sokker.

”Giv mig den,” sagde hun. ”Og hvornår har du i det hele taget været inde på mit værelse og ta’ den?”

”Det ku’ du li’ at vide, hva’?” sagde Glenn og trak sig længere op i sengen. Han ville ikke give slip på lommelygten. Hans hånd knugede hårdt om den. ”Ej, helt ærligt. Må jeg ikke bare låne den til i morgen?”

”Du er vist mørkerød?” vrængede Sally og satte hænderne i siden.

Glenn svarede ikke. Men han rakte lommelygten frem mod hende med et lille suk. Hun fik et glimt af hans ansigtsudtryk. Ja, han var mørkerød. Mørkerød på Gustenborg. Ikke en god kombination.

”Du kan selv være mørkerød!” sagde han og dukkede hovedet nervøst, da vinden pludselig fik nogle grene til at klaske hårdt mod ruden bag ham.

Sally skulle lige til at drille ham med det, da hun opdagede en bleg lyskegle, der langsomt bevægede sig ned over loftet og ramte hans nakke udefra.

”Hov, der kommer nogen,” sagde hun og gik hen til vinduet.

”Nu?” spurgte han ængsteligt og vendte sig rundt.

”Ja, nu.”

De stod ved siden af hinanden i det store vindue og fulgte den skinnende, sorte Rolls-Royce, der kom

flydende op ad grusvejen nede fra Kystvejen. Den var lang og bred som en båd. Den sejlede langsomt i en stor bue ind over gårdspladsen og parkerede foran hovedtrappen med de to løver.

Sally og Glenn åbnede begge munden. Det, de nu så, var ikke et helt almindeligt syn på kostskolen. Og da slet ikke en stormende og mørk efterårsaften.

En chauffør med kasket og fin jakke stod ud af bilen. Han børstede og rettede på sin jakke, og gik rundt om kølerhjelmene på den enorme bil til passagersædet og åbnede døren.

”Wow, det er vist en ny elev,” sagde Glenn og hoppede ud på gulvet. ”Skal du ikke med ned og kigge?”

”Sammen med dig??” spurgte Sally og trak sig tilbage mod døren. Ikke tale om at hun ville følges med Glenn ned ad trappen.

”Nej, med os alle sammen,” sagde Glenn og pegede ned mod gårdspladsen, hvor små grupper af nysgerrige elever var begyndt at myldre ud for at tage imod gæsten. ”Kom! Skynd dig! Måske er det en kongelig,” sagde han og snappede lommelygten ud af hænderne på hende og løb ud på gangen.